

U molitvi pred jaslicama

Neke ideje za meditaciju na temu Božića, riječima svetog Josemarije i Benedikta XVI. "Marija je zamotala dijete u pelene. Bez jakog sentimentalizma, možemo zamisliti kolikom je velikom ljubavlju Marija pristupila ovim trenucima i pripremila se za dolazak svoga djeteta."

14.12.2012.

Marija je stavila svoje novorođenče u jasje (usp. Lk 2:7). Kršćani su se

uvijek vraćali na riječi Pisma kako bi se na različite načine sjetili Isusova rođenja. Božićne jasllice pomažu ljudima ovaj događaj pobliže iskusiti.

U molitvi s Papom

Marija je zamotala dijete u pelene. Bez jakog sentimentalizma, možemo zamisliti kolikom je velikom ljubavlju Marija pristupila ovim trenucima i pripremila se za dolazak svoga djeteta. Ikonografska tradicija teološki predstavlja jasllice i pelene u terminima teologije Otaca. Dijete čvrsto omotano pelenama gleda se kao nagovještaj trenutka njegove smrti: od početka je on žrtveno janje (...). Jasllice su prema tome smatrane vrstom oltara.

(Benedikt XVI, *Isus iz Nazareta*)

Danas će svatko tko poželi ući u Crkvu Rođenja Isusovog u Betlehemu vidjeti da je pet i pol metara visok ulaz, kroz koji su ulazili carevi i

vladari, sada vrlo smanjen. Ostao je samo maleni otvor od metar i pol. Namjera je vjerojatno bila osigurati crkvi veću sigurnost od napada, ali više od svega spriječiti ljude da u kuću Božju ulaze jašući konje. Svatko tko želi ući na mjesto gdje se Isus rodio mora se prignuti. Čini mi se da je ovdje otkrivena dublja istina, koja bi nam trebala u ovoj svetoj noći dirnuti naša srca: ako želimo pronaći Boga koji se pojavio kao dijete, moramo sjahati s visokog konja našeg 'prosvijetljenog' razuma. Moramo po strani ostaviti svoje lažne sigurnosti, svoj intelektualni ponos, sve što nas sprječava prepoznati Božju blizinu. Trebamo slijediti nutarnji put svetoga Franje – put koji vodi ultimativnoj vanjskoj i nutarnjoj jednostavnosti koja srcu omogućava vidjeti. Trebamo se prignuti, duhovno trebamo poći pješice kako bi prošli kroz vrata vjere i susreli Boga koji je toliko drugačiji od naših predrasuda i mišljenja – Boga koji se

zatvara u poniznost novorođenog djeteta.

(Benedikt XVI, Homilija na Polnoćku, 24.prosinca 2011.godine)

U tom djetetu se Djetetu zapravo očituje Bog – Ljubav: Bog dolazi bez oružja, bez sile, jer ne želi pobijediti, takoreći, izvana, već radije želi biti slobodno primljen od ljudskih stvorenja. Bog se učinio bespomoćnim Djetetom kako bi nadvladao ponos, nasilje i ljudsku želju za posjedovanjem. U Isusu je Bog uzeo ovo jadno, bespomoćno stanje kako bi nas pobijedio ljubavlju i poveo nas našem istinskom identitetu.

(Benedikt XVI, Opća audijencija, 23.prosinac, 2009.)

U molitvi sa svetim Josemarijom

U one dane izađe naredba cara Augusta da se provede popis svega

svijeta. Bijaše to prvi popis izvršen za Kvirinijeva upravljanja Sirijom. Svi su išli na popis, svaki u svoj grad. Tako i Josip, budući da je bio iz doma i loze Davidove, uziđe iz Galileje, iz grada Nazareta, u Judeju - u grad Davidov, koji se zove Betlehem da se podvrgne popisu zajedno sa svojom zaručnicom Marijom koja bijaše trudna (Lk 2:1-5).

I u Betlehemu je rođen naš Bog: Isus Krist! Nema mjesta u prenoćištu: rođen je u štatici. I njegova ga Majka povija u pelene i polaže u jasllice.

Hladnoća. Siromaštvo... Ja sam mali Josipov sluga. Kako je dobar Josip! Ponaša se prema meni kao otac. Čak mi i oprašta ako uzmem Djetešce u ruke i govorim mu slatke, nježne riječi satima!...

I ljubim Ga – i ti ga poljubi! – i njišem ga u svojim rukama, i pjevam mu, i nazivam ga Kraljem, Ljubavi, mojim Bogom, mojim Jedinim, svim

mojim!... Kako je prekrasno Dijete – a kako kratka desetica!

(*Sveta Krunica*, treće radosno otajstvo)

Bog nas zove jasno i nepogrješivo.
Kao i mudraci, i mi smo na nebu
svoje duše otkrili zvijezdu,
izvor svjetlosti i putokaz.

„Vidjesmo, naime, gdje izlazi njegova
zvijezda i dođosmo mu se pokloniti
(Mt 2,2). Isto se dogodilo i s nama. I
mi smo primijetili kako je u našu
dušu malo pomalo prodrlo novo
ozračje.

(*Susret s Kristom*, br.32)

Svaki put kad govorim pred
jaslicama, pokušavam motriti Krista,
Gospodina našega, kako u pelenama
leži na slami: iako je On još dijete
koje ne može ni govoriti, vidim Ga
već kao učenjaka, kao učitelja.

Moram na Njega tako gledati, jer od Njega trebam učiti.

(Susret s Kristom, br.14)

Rođenje je također bilo vrlo skromno: Gospodin dolazi bez raskoši, ni od koga prepoznat. Samo Marija i Josip na Zemlji sudjeluju u toj božanskoj pustolovini. A onda i pastiri, koje su anđeli obavijestili, te konačno mudraci s Istoka. Tako se zbio transcendentni čin kojim su se spojili nebo i zemlja, Bog i čovjek.

(Susret s Kristom, br.18)

Probij se sve do Betlehema, približi se Djetetu, zibaj ga, žarko mu govori, privij ga na grudi...

(Kovačnica, br.345)

Dirnut istim pitanjem, i ja sada promatram Isusa koji leži u jaslama (Lk 2,12), na mjestu koje je zapravo predodređeno samo za životinje.

Gdje je, Gospodine, Tvoje kraljevsko dostojanstvo,

gdje je dijadem, mač i žezlo? Oni Mu pripadaju, ali On ih neće; On vlada povijen u pelene. On je Kralj bez oružja, koji nam se pokazuje kao nemoćno malo dijete. Ne nameću li nam se Apostolove riječi: “Zar se lišio božanske naravi uzevši narav sluge?” (Fil 2,7)

(Susret s Kristom, br.31)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/u-molitvi-pred-jaslicama/](https://opusdei.org/hr-hr/article/u-molitvi-pred-jaslicama/)
(30.03.2025.)